

I.

Der var gaaet fem Dage siden Bispens Besøg, og endnu var den længselsfuldt ventede Regn ikke kommen. Derimod havde der rejst sig en tør Østenstorm, som var faret hen over de næsten stenhaarde Marker og i to Dage havde indhyllet Egnen i en Sky af askeagtigt Støv. I Vejlbys var man fuldt forberedt paa en Katastrofe. Den sidste Rest af Vinterfoderet var ved at slippe op, og med Vejlbøbøndernes sædvanlige Hang til at overdrive alle Uheld talte man allerede om at rive Straaet ned fra Udhusenes Tage for at holde Liv i Kreaturerne. Man havde for længe siden opgivet at raadspørge Barometeret og tage Varsel af Hanernes Middagsgalen eller Myggesværmenes Aftensummen. Hver Morgen flængede Solen Nattedisens Slør ligesom med Guldklinger, splittede hver en Sky og rev hver Taagestump bort fra Enge og Moser.

Da hændte det en Formiddag, at Himmelranden i Sydvest et Øjeblik blev næsten blodrød, derefter